

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΣΙΑΦΗ-ΔΙΑΜΑΝΤΗ

Όσα η καρδιά προσάζει

*Δεν φτάνει να θέλεις
να αγαπήσεις
πρέπει και να μπορείς...*

ΤΙΤΛΟΣ: Όσα η καρδιά προστάζει
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κωνσταντίνα Σιάφη - Διαμάντη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Κωνσταντίνα Σιάφη - Διαμάντη
Copyright © 2020 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-36-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Κωνσταντίνα Σιάφη - Διαμάντη

ΟΣΑ Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ

Εκδόσεις Έξη

Βρίσκεται και πάλι στο σπίτι της, στο χωριό της. Βρίσκεται και πάλι στον τόπο της και τον νιώθει ξανά δικό της. Εκεί όπου μεγάλωσε, έπαιξε, έκανε φίλους, πήγε σχολείο, ερωτεύτηκε για πρώτη φορά! Εκεί όπου γέλασε, πόνεσε, έκλαψε, εκεί όπου είχε τις καλύτερες αναμνήσεις, αλλά και τους χειρότερους εφιάλτες της. Τώρα είναι η σειρά της να κάνει νέα όνειρα χωρίς φόβους.

Κάποτε αναγκάστηκε να το εγκαταλείψει, να ξεριζωθεί, ή ακόμη καλύτερα, να της ξεριζώσουν την καρδιά. Προσπάθησαν να τη σκοτώσουν, να είναι μια ζωντανή νεκρή και να τη στείλουν στην κόλαση χωρίς εισιτήριο επιστροφής. Προσπάθησαν να της στερήσουν το οξυγόνο της, την ανάσα της, τη ζωή της. Την πολέμησαν με μίσος και με ανελέητους τρόπους χωρίς εκείνη να μπορεί να αμυνθεί, μέχρι που όλα πήραν το δρόμο τους.

Η αγάπη την πρόδωσε, την πλήγωσε και το τίμημα

ήταν βαρύ. Δεν άκουγε τότε τη φωνή της συνείδησης και της λογικής, που της έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου, γιατί απλά για εκείνη είχε επικρατήσει το συναίσθημα. Ο πόλεμος μέσα της ήταν άνισος μπροστά στον έρωτα που ένιωθε σε κάθε κύτταρό της. Τύφλωσε και αποπλάνησε κάθε σπιθαμή του μυαλού της, τη μέθυσε και την ξελόγιασε με υποσχέσεις και όνειρα που δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ.

Μόνη της ζούσε την ουτοπία του έρωτα, μόνη της βίωνε την αίσθηση της αγάπης και βρισκόταν στα ουράνια. Όταν, όμως, η ζωή της άλλαξε από τη μια στιγμή στην άλλη, προσγειώθηκε απότομα στην πραγματικότητα και κατάλαβε πως το όνειρό της για μια μαγευτική ζωή ήταν απλά μία οφθαλμαπάτη. Τότε, άρχισαν όλα να καταρρέουν σαν τραπουλόχαρτα που τα σκορπά ο άνεμος προς όλες τις κατευθύνσεις. Και μετά ήρθε το σκοτάδι. Δεν υπήρχε πουθενά φως για εκείνη. Το τέλος της πλησίαζε. Το έβλεπε πάνω της, αφού δεν μπορούσε να αναγνωρίσει πια τον εαυτό της. Το ένιωθε πως εγκατέλειπε τη μάχη μέρα με τη μέρα. Καθόταν άπραγη και γινόταν έρμαιο των καταστάσεων, αφήνοντας τον εαυτό της να δέχεται απανωτά τα χτυπήματα.

Τα ψέματα άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια ένα-ένα και εκείνη προσπαθούσε να καταλάβει πού έφταιζε και γιατί. Γιατί να της παίξουν ένα τόσο άσχημο παιχνίδι πίσω από την πλάτη της; Γιατί τόσες πτώσιμες μαχαιριές; Όλα αυτά, επειδή ερωτεύτηκε τον λάθος άνθρωπο; Το μαρτύριο που υπέμεινε χάνοντας μέσα από την αγκαλιά της το παιδί της, ήταν αφόρητο. Πόσο άκαρδοι ήταν όλοι αυτοί που προσπαθούσαν να

της το αρπάξουν, προσάπτοντάς της ένα σωρό πλαστές κατηγορίες, χωρίς να νιώθουν τύψεις για τα ψέματα που έλεγαν ακόμη και μέσα στις δικαστικές αίθουσες;

Υπάρχει, όμως, θεία δίκη. Υπάρχει ένα φως που αρχίζουμε να βλέπουμε κάποια στιγμή γύρω μας, μια διέξοδος εκεί που δεν το περιμένουμε. Υπήρχαν άνθρωποι που τη νοιάζονταν και τη βοήθησαν. Βρέθηκαν κι άλλοι στο δρόμο της, που την αγάπησαν και προσπάθησαν να τη μάθουν να κολλήσει τα σπασμένα κομμάτια της και να συνεχίσει να παλεύει. Πάντα θα τους ευγνωμονεί γι' αυτό. Τελικά, υπάρχουν άνθρωποι ακόμη που παλεύουν για την αγάπη και πιστεύουν σε αυτήν. Ακόμη και τώρα, όταν σκέφτεται όλα αυτά που πέρασε, την πονάνε. Πάντα θα την πονάνε, αλλά πλέον θα αποτελούν μια άσχημη ανάμνηση του παρελθόντος, η οποία θα ξεθωριάζει με την πάροδο του χρόνου, γιατί θα προστεθούν πολλές χαρούμενες αναμνήσεις.

Η παραμυθένια εικόνα του χωριού της τής ήρθε στο μυαλό. Έτσι όπως το έβλεπε παιδί. Γραφικό, ήσυχο, με πέτρινα σπίτια και αυλές γεμάτες λουλούδια, που ευωδιάζαν την ατμόσφαιρα μεθυστικά. Το μικρό ρυάκι στην άκρη του χωριού, η ξύλινη γεφυρούλα, που την περνούσαν και ένιωθαν πως πήγαιναν κάπου μακριά, σε έναν δικό τους κόσμο, πλασμένο από όνειρα. Δεξιά και αριστερά τα μεγάλα πλατάνια να στέκονται αγέρωχα, χαρίζοντας απλόχερα τη δροσιά και τη σκιά τους, προστατεύοντάς τους από τον ήλιο και τα αδιάκριτα βλέμματα.

Κοίταξε το σπίτι της. Η σκοτεινή εικόνα του παρελθόντος άρχισε να ξεθωριάζει. Είδε νοερά τη μητέρα της

να ποτίζει τα λουλούδια και να τους μιλάει, και τον πατέρα της χαμογελαστό να την πειράζει. Οι ακτίδες του ήλιου έπαιζαν γύρω τους και ένα αεράκι απαλό τους έπαιρνε μακριά, καθώς ένιωθε να τη χαιρετάνε με τα μάτια τους γεμάτα ευτυχία αλλά και ηρεμία. Πόσο άδικο τους έχασε και πόσο πολύ της έλειπαν!

Βρίσκεται και πάλι σπίτι της, έστω για λίγο. Είναι αρκετό, όμως, ώστε να γεμίσει το μυαλό της με εικόνες που νοσταλγούσε. Πίνοντας καφέ στην αυλή, εισπνέοντας το μεθυστικό άρωμα των λουλουδιών, βλέποντας την πιο υπέροχη θέα, και έχοντας κοντά της όλους όσους αγαπά. Τελικά, τα πιο απλά πράγματα είναι εκείνα που σε κάνουν να νιώθεις την απόλυτη ευτυχία. Μια ευτυχία που τη λαχταρούσε και την άξιζε. Είχαν την αγάπη τους πια, τα είχαν όλα και ο εφιάλτης που έζησαν στο παρελθόν, είχε πλέον φύγει ανεπιστρεπτή!

Όλα έγιναν μέσα σε μια στιγμή. Σε ένα απόμερο μέρος έξω από τα Χανιά, σε ένα λιμανάκι με κάτι ψαροκάικα. Εκεί που περίμενε τη Μαριλένα του να πάει κοντά του και να γίνουν όλα όπως πρώτα, να την κλείσει στην αγκαλιά του και να της πει πως όλα ήταν ένα κακό όνειρο, ο εφιάλτης ξανατύπησε. Πόσο αφελής φάνηκε για άλλη μια φορά; Γιατί να επαναπαυτεί; Έπρεπε να είχε πάρει το όπλο του μαζί και να μην άκουγε κανέναν.

Το ουρλιαχτό που ακούστηκε και ο πρώτος πυροβολισμός τον ταρακούνησαν συθέμελα. Ναι, ήταν η αρχή. Γνώριζε ποιος ήταν ο εχθρός και εκείνος λανθασμένα πίστεψε πως τον είχε νικήσει. Είδε στο πρόσωπό του το ξάφνιασμα, αλλά αμέσως μετά άκουσε τη φωνή του

να λέει: «Θα μου το πληρώσεις». Κατάλαβε πως ήθελε αίμα ως αντάλλαγμα. Μετά άρχισαν οι πυροβολισμοί.

Την έβλεπε που πλησίαζε και σταμάτησε κι εκείνη να κοιτάξει τι συμβαίνει. Το πρόσωπό της ήταν ήδη αλλοιωμένο από το φόβο και από όλη την ταλαιπωρία των ημερών. Μπορούσε να διακρίνει καθαρά τις μελανιές από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί, το αίμα στο κεφάλι της. Κατάλαβε επίσης τι θα έκανε. Μπήκε μπροστά για να τον σώσει.

Δεν πρόλαβε να πάει κοντά της. Είδε έντρομος να την πυροβολούν και εκείνη να πέφτει στο έδαφος. Προσπάθησε να τη φτάσει, μόνο που δέχτηκε και εκείνος δύο σφαίρες και σωριάστηκε στο χώμα. Ο πόνος του τεράστιος, αλλά θα ήταν αβάσταχτος εάν την έχανε έτσι. Άρχισε να σέρνεται για να τη φτάσει και την είδε να κάνει και εκείνη το ίδιο, μόνο που λίγο μετά τον εγκατέλειψε, δεν άντεξε άλλο.

Οι πυροβολισμοί δεν έλεγαν σταματήσουν και κάποιες σφαίρες πέρασαν ξυστά από πάνω του. Όμως δεν θα την εγκατέλειπε. Κατάφερε να της πιάσει το χέρι. Την άκουσε να ψιθυρίζει το όνομά του και την είδε να κλείνει τα μάτια της. Αίμα παντού. Τα χέρια τους, έτσι όπως ήταν ενωμένα, είχαν βαφτεί κόκκινα, το πρόσωπό της, όμως, είχε μια αφύσικη ηρεμία, παρ' όλη την κατάσταση που επικρατούσε γύρω τους.

Έπειτα σιωπή. Για λίγο όλα σώπασαν, δεν ακουγόταν το παραμικρό. Ύστερα, σειρήνες, και αμέσως μετά εμφανίστηκαν κάποιοι. Μέσα σε λίγα λεπτά βρέθηκαν περιτριγυρισμένοι από αστυνομικούς και από τους διασώστες των ασθενοφόρων. Ένωσε ανακουφισμένος.

Έπρεπε να σωθεί, δεν μπορούσε να τη χάσει έτσι. Άκουγε που του φώναζαν να αφήσει το χέρι της, ώστε να τη μεταφέρουν, μόνο που δεν είχε τη δύναμη να το κάνει. Πίστευε πως έτσι θα την έχανε για πάντα.

Είδε τον αστυνόμο δίπλα του και τον άκουσε να του φωνάζει να το αφήσει για να σωθεί. Την έβαλαν στο φορείο και άρχισαν να της παρέχουν τις πρώτες βοήθειες. Το πρόσωπό της ακόμη έδειχνε να είναι ήρεμο. Πρώτη φορά αντίκριζε τόση ηρεμία πάνω της.

«Σώστε την!» τους φώναξε με όλη του τη δύναμη.

Καθώς τη μετέφεραν προς το ασθενοφόρο, δεν την έχασε από τα μάτια του. Παρακολουθούσε όλη τη διαδρομή. Εκεί κάπου τον είδε. Είδε τον άνθρωπο που ήταν υπεύθυνος για όλα. Το σώμα του έστεκε άψυχο. Κανείς δεν στεκόταν από πάνω του. Τα μάτια του είχαν γεμίσει μίσος για εκείνον. Μίσος που κάποιος προσπάθησε να του καταστρέψει την ευτυχία. Μίσος που ίσως να έχανε τη γυναίκα που αγάπησε. Πόσο ήθελε να του φωνάξει:

«Είσαι άξιος της μοίρας σου. Μόνος σου επέλεξες αυτόν το δρόμο. Τώρα μόνος σου να περπατήσεις στα μονοπάτια της κολάσεως που εσύ και μόνο εσύ δημιούργησες! Μόνος σου! Δεν θα μου την πάρεις!»

Ο αστυνόμος κοιτούσε γύρω του. Έπρεπε να ειδοποιηθούν οι δικοί τους άνθρωποι, που περίμεναν με αγωνία να μάθουν νέα τους. Παραδέχτηκε βουβά πως τα πάντα σ' αυτή την ιστορία θύμιζαν αστυνομική ταινία. Τα λύτρα, το όπλο, ο όμηρος, οι πυροβολισμοί. Όλα εκτυλίχτηκαν αστραπιαία, αλλά εκείνος τα έβλεπε σε αργή κίνηση. Αίματα παντού και τα θύματα να κείτονται χάρω. Η προσπάθειά τους να φτάσει ο ένας τον άλλον

φαινόταν καθαρά από την πορεία του αίματος, που σχημάτιζε δύο παράλληλες γραμμές που στο τέλος ενώνονταν.

Δεν θα ήταν άδικο να τελειώσει μια αγάπη με τέτοιο τρόπο; Άραγε, εάν έβλεπαν τα σημάδια, θα μπορούσαν να τα αποφύγουν όλα αυτά; Άραγε, μπορούμε να αποφύγουμε αυτά που ορίζει η μοίρα μας...;

Όσα η καρδιά προστάζει

Πρέβεζα λίγα χρόνια πριν

Ο γάμος της ήταν ό,τι είχε ονειρευτεί και μία απρόσμενη εγκυμοσύνη ολοκλήρωσε την ευτυχία της. Πόση δύναμη έχει ο έρωτας, που πολλές φορές σε κάνει να εθελουφλείς; Πόσα μυστικά μπορεί να κρύβονται πίσω από έναν άνθρωπο που μέχρι χτες ήταν όλη σου η ζωή; Όταν οι μάσκες πέφτουν, όλα καταρρέουν. Ένα διαζύγιο και μία απόφαση που την καθιστά ακατάλληλη ως μητέρα είναι η χαριστική βολή. Χωρίς το παιδί της ήταν ένα τίποτα. Μια διαλυμένη ύπαρξη χωρίς θέληση για ζωή, χωρίς ελπίδα για το αύριο.

Χανιά λίγους μήνες πριν

Τον είδε για πρώτη φορά μέσα στο πλοίο. Το βλέμμα του μαρτυρούσε πως έκρυβε μια πονεμένη ιστορία. Όμως το χαμόγελό του έβγαινε μέσα από την καρδιά του και λειτούργησε σαν βάλαμο στην ψυχή της. Ο Μίνωας θα σταθεί δίπλα της και θα τη βοηθήσει να βγει από τα σκοτάδια της ψυχής της. Η Μαριλένα θα αφηθεί λυτρωτικά στην αγκαλιά του αναζητώντας την αγάπη που τόσο στερήθηκε.

Ένας έρωτας γεννιέται μέσα από τις στάχτες. Δύο άνθρωποι που πόνεσαν πολύ στη ζωή τους, θα πορευτούν μαζί στον γκρεμό, που πολλές φορές σκέφτηκαν να περάσουν. Όμως, το παρελθόν τους το συνδέουν αόρατες κλωστές...

Το αύριο τι θα φέρει κανείς δεν ξέρει. Το σίγουρο είναι ότι οι πληγές γιατρεύονται και σε κάνουν πιο δυνατό και αποφασισμένο να ζήσεις ξανά... να ζήσεις όσα η καρδιά προστάζει...